

Folkhemmet blev en anstalt

På 30-talet började svenskarna, ledda av Per Albin, bygga folkhemmet. Det gick snett och förvandlades, framförallt sen Palme fick kommandot, till något slags anstalt där alla – med milt våld – skulle tvingas att ha det lika...

Tja: ungefär. De verkligt rika, som Wallenbergs, och åtskilliga andra i den så kallade eliten – de var undantagna.

Under den tid jag skriver om avskaffade vi mer eller mindre kristendomen. Varför? Jo, därför att den var ett hot mot politikernas (nästan alltid s) kontroll.

Familjen utsattes för intensiva angrepp, som fortfarande pågår. Varför? Se ovan.

Men framförallt byggde vi, svenskarna, ett system. Ofta kallat den svenska modellen. Detta system är – även om nästan ingen vågat erkänna det! – orsaken till att vi i dag har en debatt, om det är ordet, om fusk.

Fusk med sjukt barn, fusk med barnflicka, fusk med måleriet och deklarationen; svartbygge, fuskrepresentation. Ja, sannerligen, helt nyligen fick vi veta att tiotals miljarder fuskas undan skatt och att – håll i er! – 95 procent av det hederliga svenska folket fuskar, antingen man heter Borelius, Cederschiöld, Sahlin, aningen man är statssekreterare, moderat, sosse eller direktör, så fuskar man. Dålig moral, skriver kommentatorerna, de låga följer de högas exempel.

Vilket skitprat. Vi fuskar av framförallt två anledningar, båda delar av systemet.

För det första betalar vi svenskar världens högsta skatter. Det betyder på ren svenska att skattefusk, stort eller litet, är mera lönsamt i Sverige än i något annat land. I stora grejor, lön, etc, är vi säkert hårdast övervakade i världen, men i en massa smått (sjukt barn, byte av tjänster, ett par sjukdagar extra, firmans dator, etc) har fusk blivit accepterat. Det finns pengar att tjäna och ”alla” gör det, så vad faen...?

I sammanhanget är det viktigt att veta att a) han eller hon som tar emot svarta pengar begår en minst lika stor synd som betalaren och b) att eftersom momsens är 25 procent kommer en mycket stor del av fuskpengarna tillbaka till Anders Borg (grattis, Anders!)

För det andra tar vi svenskar emot fler bidrag än medborgarna i något annat land (åtminstone såvitt jag vet). Bidragsfloran är så enorm och vildvuxen att en ung man i Hässleholm enligt brittiska Financial Times, får lönebidrag därför att han är beroende av heavy metal music. Detta låter lika skrattretande som vettlöst, men det verkligt vetlösa är att bidragen skapat sin egen kultur och givetvis sin egen byråkrati. Det vi kallar ”det allmänna” (stat, kommuner, landsting) har proportionellt fler anställda än någon annanstans. Effektiviteten är däremot, enligt OECD, dålig. Och viktigare:

Alla dessa allmänanställda är beroende av sina arbetsgivare, som betalar ut lönerna, men framför allt är de beroende av att det finns beroende.

Inte bara knarkare och alkoholister (som dock är bra för dem som jobbar i den vårdsvängen) utan också familjer som har svårt att få det att gå ihop, förtidspensionärer (550 000!), arbetslösa, sjuka, med mera. Det är ingen överdrift att säga att det svenska systemet bärs upp av att människor är beroende och svaga, underkastade politiker och tjänstemän.

Där har ni den verkliga bakgrunden till allt fusk.

[Ulf Nilsson](#)